

Arrest

nr. 205 095 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 23 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2 Op 23 januari 2018 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van vier jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : D(...)
voornaam : A(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Rwanda (Rep.)
In voorkomend geval, ALIAS: A(...) Z(...) J(...), geboren te (...) op (...)

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.01.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 18.07.2017. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

De drie asielaanvragen, (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene diende als A(...) Z(...) J(...), geboren te Kigali op (...), nationaliteit Rwanda op 06.06.2011 een 1ste asielaanvraag en op 31.05.2013 een tweede asielaanvraag in. Beiden asielaanvragen werden negatief afgesloten zowel door het CGVS als door de RVV. Op 10.02.2015 diende betrokkene deze keer als D(...) A(...), geboren te (...) op (...), nationaliteit Rwanda. Deze derde asielaanvraag werd geannuleerd daar betrokkene verdween uit het DVZ gebouw.

Op 29.05.2017 meldde betrokkene (als D(...) A(...), geboren te (...) op (...), nationaliteit Rwanda) te Geel zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische U(...) M(...) S(...) (°(...)). aan betrokkene werd op 18.07.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 7 dagen (bijlage 13) betekend. Tot op heden (januari 2018) werd voor betrokkene nog geen huwelijksdossier door de stad Geel opgestart.

Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw U(...) M(...) S(...) (°(...)) en haar kinderen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene en mevrouw U(...) M(...) S(...) (+ kinderen) kunnen door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan mevrouw U(...) M(...) S(...) en haar kinderen hem steeds bezoeken in Rwanda.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod van vier jaar opgelegd."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Dat verzoeker namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met vasthouding, ondanks het feit dat een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet met een Belgische onderdaan

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verder gezet en verder ontwikkeld¹. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen².

De Staat is er in elk geval toe gehouden om, naast het respecteren van de wettelijke voorschriften, eveneens toepassing te maken van deze belangenafweging bij het nemen van een beslissing³.

Wanneer verzoeker wil invoeren dat zijn recht op gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM geschonden wordt, dient hij aan te tonen dat er sprake is van een dergelijk gezins- en privéleven, en de manier waarop de bestreden beslissing hierop een inbreuk vormt.

Verzoeker heeft reeds sedert eind 2015 een duurzame relatie met mevrouw U(...) M(...) S(...) Op 30.04.2017 heeft hun religieus huwelijk plaatsgevonden. Sedert de zomer van 2017 is het koppel bezig met het vervolledigen van hun huwelijksaanvraag, zo ontving het koppel op 25.01.2018 een ontvangsbewijs van Burgerzaken te Geel betreffende hun huwelijksaanvraag. Het EHRM stelt echter dat de beoordeling van het bestaan van het gezinsleven in feite dient te gebeuren, en rekening houdend met alle concrete elementen. Verzoeker heeft reeds sedert eind 2015 een duurzame relatie met zijn vriendin en momenteel loopt er nog een procedure betreffende hun voorgenomen huwelijk, zolang hierover nog geen uitspraak is gedaan dient het gezinsleven, zoals omschreven in artikel 8 EVRM, worden beschermd.

Het is eveneens duidelijk dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel toebrengt aan de gezinssituatie van verzoeker: hij zal niet toegelaten zijn om in België zijn gezinsleven met zijn partner te genieten, terwijl men niet van mevrouw U(...) M(...) S(...) kan verwachten dat zij alles achterlaat om met verzoeker, en haar twee kinderen, naar Rwanda te trekken. Zij is Belgische, voor haar is Rwanda een vreemd en onbekend land.

Dat verzoeker aldus genoeglijk kan aantonen dat een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt. Na deze vaststelling dient de Belgische Staat ook nog verder te gaan en te onderzoeken of zij in deze geen positieve verplichting heeft om dit gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.4

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Nederlands"⁵ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie,...

In deze is het duidelijk dat het voor mevrouw U(...) M(...) S(...) onmogelijk is om met verzoeker naar Rwanda te trekken, waardoor België de enige plaats is waar zij hun gezinsleven effectief kunnen beleven.

Er dringt zich aldus een schending op van het artikel 8 van het EVRM."

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoekende partij gaat in geen geval in op de concrete vaststellingen van de gemachtigde, noch betreffende het opleggen van het inreisverbod, noch betreffende de duur van het inreisverbod, zodat ze er geen afbreuk aan kan doen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (*cf.* RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen."

De verzoekende partij betoogt dat zij een inreisverbod ontvangt ondanks het feit dat zij een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geniet met een Belgische onderdaan. Ze geeft aan dat zij reeds sedert eind 2015 een duurzame relatie heeft, dat op 30 april 2017 hun religieus huwelijk plaatsvond en dat zij sedert de zomer van 2017 bezig zijn met het vervolledigen van hun huwelijksaanvraag. De verzoekende partij benadrukt dat er momenteel nog een procedure loopt betreffende het voorgenomen huwelijk en dat zolang hierover nog geen uitspraak is gedaan het gezinsleven zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM moet beschermd worden.

Met betrekking tot het gezinsleven en de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad op het volgende.

In een situatie van eerste toelating moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM en aangaande het voorgenomen huwelijk, evenals op het punt van de samenwoning met haar partner en diens kinderen. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij op 29 mei 2017 te Geel haar voorgenomen huwelijk met de Belgische U(...) M(...) S(...) meldde en dat aan de verzoekende partij op 18 juli 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend, geldig zeven dagen (bijlage 13). De gemachtigde stelt dat tot op heden (januari 2018) voor betrokkene nog geen huwelijksdossier door de stad Geel werd opgestart. *In casu* merkt de Raad op dat de gemachtigde wel is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing – noch in de nota met opmerkingen – wordt het gezinsleven met de partner in geen geval betwist. De gemachtigde oordeelt echter dat het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw U(...) M(...) S(...) en haar kinderen, hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat volgens de gemachtigde dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gemachtigde geeft nog aan dat betrokkene en mevrouw U(...) M(...) S(...) (+ kinderen) door middel van moderne communicatiemiddelen contact kunnen onderhouden met elkaar en dat mevrouw U(...) M(...) S(...) en haar kinderen hem bovendien steeds kan bezoeken in Rwanda.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij op 25 januari 2018 een ontvangstbewijs van Burgerzaken te Geel ontving betreffende de huwelijksaanvraag en deze toevoegt aan het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat dit ontvangstbewijs betreffende de huwelijksaanvraag, dat overigens dateert van na de bestreden beslissing, slechts voor het eerst in het kader van haar beroepsprocedure werd voorgelegd. De gemachtigde kan zodoende niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat ten tijde van de bestreden beslissing nog geen huwelijksdossier werd opgestart. Bijkomend wijst de

Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de gemachtigde de procedure betreffende het voorgenomen huwelijk had kunnen afgewacht hebben, moet in de eerste plaats herhaald worden dat de effectieve huwelijksaangifte werd gedaan na de bestreden beslissing. De stappen die de verzoekende partij heeft ondernomen vóór de bestreden beslissing hebben in geen geval een schorsende werking ten aanzien van de uitvoerbaarheid van deze bestreden beslissing. Daargelaten de vaststelling dat ten tijde van de bestreden beslissing geen huwelijksaangifte voorlag, wijst de Raad erop dat ook een effectieve huwelijksaangifte geen schorsende werking heeft ten aanzien van de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing. De uitvoerbaarheid van het thans aangevochten inreisverbod wordt hierdoor dus niet opgeschort. Er blijkt bijgevolg niet dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of de uitkomst van een dergelijke procedures moet afwachten alvorens een inreisverbod op te leggen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Evenwel kan een bevel om het grondgebied te verlaten niet gedwongen worden uitgevoerd. De bescherming tegen een gedwongen verwijdering gaat in vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat wordt afgeleverd eens de nodige documenten om een huwelijksaangifte te doen werden overgemaakt. Het bevel kan niet gedwongen worden uitgevoerd tot de dag volgend op de dag van de huwelijksvoltrekking of tot de dag van de weigering van de huwelijksvoltrekking of tot op de dag van het verstrijken van de termijn van zes maanden waarbinnen het huwelijk moet worden voltrokken. De Raad stelt vast dat *in casu* in geen geval sprake is van een (gedwongen) verwijdering. De bestreden beslissing betreft immers een inreisverbod.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij, door louter te wijzen op haar gezinsleven en huwelijksvoornemen en voor te houden dat men van haar partner niet kan verwachten dat zij alles achterlaat om met haar kinderen en haar naar Rwanda te trekken waarbij ze erop wijst dat haar partner Belgische is en Rwanda voor haar een vreemd en onbekend land is en te beweren dat het voor de partner onmogelijk is naar Rwanda te trekken waardoor België de enige plaats is waar zij hun gezinsleven effectief kunnen beleven, hiermee niet aantoonde dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. Met betrekking tot het huwelijksvoornemen benadrukt de Raad dat de verzoekende partij in afwachting van het onderzoek naar de huwelijksaangifte op het grondgebied van het Rijk mag verblijven en eens het onderzoek is afgerond kan de verzoekende partij, op voorwaarde dat het huwelijk mag worden voltrokken, de nodige stappen ondernemen om haar verblijf op grond van haar huwelijk in België te regulariseren. Zo kan de verzoekende partij de opheffing of opschorting van het bestreden inreisverbod vragen op basis van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet omwille van humanitaire redenen. Het staat de verzoekende partij eveneens vrij om een visumaanvraag in te dienen met het oog op gezinshereniging in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat dus nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om opheffing of opschorting van het inreisverbod *juncto* een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend. De verzoekende partij toont met haar loutere beweringen overigens niet aan dat zij zich niet kan laten vergezellen door haar partner, noch dat haar partner haar niet zou kunnen opzoeken. Bovendien kan er in dit verband op gewezen worden dat moderne communicatietechnologieën de verzoekende partij in staat kunnen stellen om in nauw contact te blijven met haar partner en om de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, ME. Vs. Zweden). De verzoekende partij toont dus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Door voornamelijk een theoretisch en algemeen betoog te voeren en te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat de voorgehouden schending van artikel 12 van het EVRM betreft, wordt opgemerkt dat deze bepaling betrekking heeft op het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. De Raad verwijst naar wat reeds is uiteengezet en stipt aan dat de bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig de Belgische wetgeving en de verzoekende partij in geen geval het recht ontzegt om te huwen en een gezin te stichten. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (cf. RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 20 december 2006, nr. 166 189). Artikel 12 van het EVRM houdt verband met het recht te huwen, terwijl het de Raad niet duidelijk is hoe het *in casu* bestreden inreisverbod aan de verzoekende partij dit recht zou ontzeggen. Bovendien moet herhaald worden dat de effectieve huwelijksaangifte slechts werd gedaan op 25 januari 2018, aldus na de bestreden beslissing. Een schending van artikel 12 van het EVRM lijkt niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU